

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligiz4.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
MBGazeteZ
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

19 Mart 2025 S.51

Newroz Piroz Be!

Halkların kolektif belleğidir, özlemleridir, beklentileridir, umutlarıdır söylencelerle, destanlarla dışa vurdukları. Kimi zaman da korkuları, düş kırıklıkları. Newroz, Kürt halkının binlerce yıllık özgürlük özleminin, özgürlük düşlerinin yansımasından başka nedir ki! Kolektif bir isyan çığı, halkın belleğine binlerce yıldır derinden işleyip gelen...

Kürt Halkı Bunlar İçin Savaşmadı

Editör

Lazkiye'den Tartus'a Savaşan Halklar Kazanacak

Umut Çakır

Aynı Nakarat

İSİG Meclisi'nden Çocuk İşçilikle Mücadele Çağrısı

Almanya'da Grev Dalgası

Newroz Piroz Be!

Manşet

Halkların kolektif belleğidir, özlemleridir, beklentileridir, umutlarıdır söylencelerle, destanlarla dışa vurdukları. Kimi zaman da korkuları, düş kırıklıkları.

Newroz, Kürt halkının binlerce yıllık özgürlük özleminin, özgürlük düşlerinin yansımasından başka nedir ki! Kolektif bir isyan çığlığı, halkın belleğine binlerce yıldır derinden işleyip gelen...

Kişileri yok edebilirsiniz, hem de kitleler halinde. Ama bir halkın kolektif belleğini yok edemezsiniz. Tarihin en karanlık dönemlerinde bile dupduru, capcanlı ayakta kalan şeyi ne öldürebilirsiniz, ne satın alabilirsiniz.

Kimi zaman üzerinde uzun dönemleri kapsayan ölü toprağı olur, iner yerin altına. Ama kökleri o kadar derindedir ki, ilk fırsatta çıkar yer yüzüne, kalkar ayağa. Her defasında bağrından yeni evlatlar çıkartır salar kavgaya. Adı Kawa'dır, Mazlum'dur, Agit'tir, Zilan'dır... sayamayacağımız binlerce ve binlercesidir.

Bu özgürlük tutkusu, bu zulme karşı isyan bilinci yok edilemez! Tarih boyunca egemenler hep aynı yanılmanın esiri oldular. Zorla, baskıyla, yerinden yurdundan etmeyle, kanla ve katliamla söndürebileceklerini sandılar bu isyan ateşini. Dehaqların hileleri de bitmedi. Baskı, gaddarlık ve ihanet... sandılar ki teslim alacaklar bir gün. Ama yoksul Kürt halkı her defasında o Newroz ateşinin küllerinden yeniden ve yeniden doğmasını bildi. Kimi zaman zindanda "dört kibrit çöpü" olarak, kimi zaman namluya sürülmüş bir mermi...

Kürt Halkı Bunlar İçin Savaşmadı

Editör

Rojava adına Şam'daki dinci faşist çete başıyla yapılan ve Şam'daki dinci faşist çete başına bir "hayat öpücüğü" vermek anlamına gelen "anlaşma", daha mürekkebi kurumadan geçersiz hale geldi.

Ortadoğu'da ve aslında bütün dünyada tarih, büyük ve her gün artan bir hızla akıyor. Dün artık bitti, tamam, denilen gelişmeler bir gün bile geçmeden, saatler içinde değişiyor, hükümsüz hale geliyor ya da bir kenara atılıyor.

Şimdi, tarihin bu artan hızla sürüp giden akışına gün be gün, saat be saat tanık oluyoruz. 14 Mart günü, Rojava adına Şam'daki dinci faşist çete başıyla yapılan ve Şam'daki dinci faşist çete başına bir "hayat öpücüğü" vermek anlamına gelen "anlaşma", daha mürekkebi kurumadan geçersiz hale geldi. Bu "anlaşma"nın arka planında, en azından, ABD ve Fransız emperyalistlerin olduğundan kuşku yok.

Şam'daki dinci faşist çete başı, ideolojik özüne ve yularını ellerinde tutanların plan ve çıkarlarına uygun bir "anayasa taslağı"nı imzalayınca, **Kuzey ve Doğu Suriye Demokratik Özerk Yönetimi bu "anayasa taslağı"nı kabul etmediğini açıkladı.** Rojava'nın Suriye Demokratik Meclisi ise çok daha açık ve kesin ifadelerle "Anayasal bildirgeyi tamamen reddettiğimizi beyan ediyoruz" diyordu. İşte o açıklama:

"Anayasal bildirgeyi tamamen reddettiğimizi beyan ediyoruz... Suriye, tüm halkının vatanıdır ve otoriter rejimin yeniden inşasını kabul etmeyeceğiz"

Rojava Yönetimiyle eş zamanlı biçimde, Şam'daki çete başıyla anlaşma imzaladığı açıklanan Dürzi topluluğu, yine Rojava yönetimiyle eş zamanlı olarak, "geçici anayasa

taslağı"nı reddettiklerini açıkladılar. Dürzilerin silahlı güçlerinin komutanı, Baha el-Cemal çok net ifadelerle şu kısa açıklamayı yaptı:

1) Dürziler geçici anayasayı reddetti.

2) Herhangi bir askeri saldırıya karşılık vereceğiz, laik bir devlet talep edeceğiz ve bölünmeyi reddedeceğiz.

3) Colani'yi Suriye cumhurbaşkanı olarak tanımıyoruz.

Dürzi topluluğun dini liderlerinden Hikmet el-Hicri ise, "Şam'daki mevcut hükümetle herhangi bir anlaşma söz konusu değil, ki bu hükümet kelimenin tam anlamıyla radikal bir hükümettir." sözleriyle Şam'daki çete başına net bir tutum ortaya koydu.

Belli ki, Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi "anayasa taslağı"ndan dolayı büyük bir hayal kırıklığına uğramış. Bunu, "Özerk Yönetim"in "danışmanı" Bedran Çiya Kurd'un şu sözlerinden anlıyoruz:

"Suriye'nin çeşitli topluluklarının, özellikle de Kuzey ve Doğu Suriye'den olanların anlamlı bir katılımı veya temsili olmadan çıkarılan bir anayasal bildirgenin onaylanması ve yayınlanmasıyla şaşırдық. Bu hareket, sadece birkaç gün önce varılan anlaşmayla açıkça çelişiyor ve tamamen kabul edilemez hale getiriyor." Devamında, "Kuzey ve Doğu Suriye Demokratik Özerk Yönetimi Danışmanı Bedran Çiya Kurd, Suriye Anayasası'nın tek taraflı olarak İslamcı ideolojiye dayandırılmasının kabul edilemeyeceğini" söyledi.

Hangi gerekçe ve niyetlerle olur-

sa olsun, içeride ve dışarıda bunca köşeye sıkıştığı bir anda yapılan anlaşma ve tokalaşma ile "uçurumun kenarından" alınan Şam'daki dinci faşist güruhun ilk fırsatta kendi özünün ve sahiplerinin isteğinin gereklerini yerine getireceği açık değil miydi? Sahildeki Alevi halkının cesetleri hala yerlerde duruyorken, dahası katliamlar hala devam ediyorken Şam'daki o fotoğraf ve anlaşma ile adeta ipten alınan bu dinci faşist güruh, bitinin kanlanmasını bile beklemeden kendi özünü bu "anayasa taslağı" ile ortaya koymuş oldu.

Özgürlük hakkı için verdiği onlarca yıllık mücadelede devrimci enternasyonal bir bilinç ve ruhla eğitimini almış Kürt halkı, elbette dinci faşist çetelerle yapılan bu "anlaşmayı" kabul etmeyecekti ve etmedi de. **Sadece Kürt halkı değil, dinci faşist çetelerle işbirliği yapmış olanlar dışındaki Arap halkı, Rojava halkları da Şam'daki çete başıyla yapılan ve ona bir parça da olsa "meşruluk" kazandıran "anlaşmayı" kabul etmedi, içine sindirmedi.** Bu gerçeği, dinci faşist çete başıyla "anlaşma" yapanların da gördüğünü anlıyoruz. Halkı ikna çabaları bu gerçeğin görüldüğüne işaretler.

Genel olarak Rojava halkları, özel olarak Rojava Kürt halkı, büyük bedeller ödeyerek, büyük acılara katlanarak özgürlük hakkı için verdiği mücadelesinde dünya emekçi halklarının, işçi sınıfının, devrimci demokratik güçlerin enternasyonal dayanışmasını hep omuz başında hissetti. **Aleviler, bu devrimci enternasyonal dayanışmanın daima içinde oldular.** Kürt halkı, Rojava halkları en zor günlerde yanı başında duranları asla unutmaz çünkü emekçi, yoksul, ezilen halklar sağlam karakterlidir.

Sonunda, Rojava emekçi, ezilen, sömürülen halkları ile başta Aleviler olmak üzere dünya emekçi halkları arasındaki enternasyonal daya-

nışmanın arasına kama sokmaya çalışan ABD, Fransız emperyalistleri ile bölge gerici, faşist devletlerinin dayattığı "anlaşma" daha mürekkebi kurumadan bozuldu. **Emperyalistler, Türkiye'nin dinci faşist iktidarı, bölge gerici devletleri, Şam'daki çete başının kulağını çekip aynı ya da benzer anlaşmayı dayatırlar mı?** Gelecekte güçlerini toparlayıp iktidarını sağlamlaştırdığını düşündüğü ilk fırsatta bozmak üzere, böyle bir ihtimal göz ardı edilemez.

Ama bundan ne çıkar ki? Şu net biçimde açığa çıktı: Tek tek ele alındığında, ABD dahil, hiçbir emperyalist gücün, gerici faşist devletin planı sonuna kadar gitmiyor, gidemiyor. Bir tarafın planı bir başka tarafın planıyla, bir tarafın çıkarları bir başka tarafın çıkarlarıyla çelişiyor; bir tarafın iradesi, bir başka tarafın iradesi tarafından etkisiz hale getiriliyor. Ve böylece tarih, çelişen, çatışan, birbirini kesip nötralize eden iradelerin çarpışmasından doğan, tek tek hiçbir tarafın olmayan, ama tüm bu çelişki, çatışma ve çarpışmalardan doğan bileşik bir iradenin doğrultusunda ilerliyor. **Tarihi yapan, bireyler, partiler, taraflar değil, sınıfların mücadelesidir. Tarihin ileriye doğru bu diyalektik akışının canlı halini yaşıyoruz şimdi.**

Kürt halkı, şimdi yapılıp bozulan, sonra yenisi yapılan "anlaşmalar" için savaşmadı, kanını bunlar için dökmeydi. Kürt halkı ve ezilen, sömürülen bütün halklar, gerçek özgürlük, tam

ve gerçek demokrasi yani kendi gerçek devrimci demokratik iktidarları için savaştılar, kanlarını döktüler ve halen de döküyorlar. Onları bu büyük amaca, bu büyük hedefe götürecek olan, Aleviler başta olmak üzere, bütün ezilen, sömürülen, acı çeken, kanı dökülen halklarla yapılacak mücadele birliğidir; bu birlik temelinde yürütülecek devrim ve iktidar mücadelesidir.

Şam'daki çete başıyla yapılacak hiçbir anlaşma, hiçbir uzlaşma Kürt halkını, Rojava ezilen emekçi halklarını gerçek özgürlüğe, tam demokrasiye bir milim bile yaklaştırmaz. Halkları gerçek ve tam demokrasiye yakınlaştıracak, bu büyük amaca ulaşmalarını sağlayacak yol, Şam'daki dinci faşist çete başına, onun yularını ellerinde tutanlara karşı verilecek devrim ve iktidar mücadelesidir.

Şimdi, Lazkiye, Tartus dağlarında ve başka yerlerde açılan isyan bayrağı ve ayaklanma çağrısı; Şam'daki dinci faşist çete başına meydan okuyan ve onu tanımayan ve onunla dişe diş bir savaşa hazır olduğunu ilan eden Dürzi halkı; Süryani halk; bütün bunlar Kürt halkının gerçek, sağlam müttefikleridir.

Bu ezilen, sömürülen halklarla yapılacak bir mücadele birliği kesin zaferin teminatıdır. Böyle bir olanağın koşulları son derece olgun ve düşünüldüğünden çok daha mümkündür.

İçeride ve dışarıda bunca köşeye sıkıştığı bir anda yapılan anlaşma ve tokalaşma ile "uçurumun kenarından" alınan Şam'daki dinci faşist güruhun ilk fırsatta kendi özünün ve sahiplerinin isteğinin gereklerini yerine getireceği açık değil miydi?

13 Mart Savaşçılarının Açtıkları Yolu Adımlayacağız

12 Eylül faşizminin zindanlarında "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Sosyalizm" diye haykıran, faşizmin mahkemelerinde, idam hükümlerinin verildiği duruşmada heyeti 1 Mayıs'ta ölümsüzleşenler için saygı duruşuna çağıran TKEP'li komünistler **Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar** İzmir Bornova'da mezarları başında anıldı.

13 Mart 1982'de İzmir'in Buca Zindanında idam edilen 13 Mart Savaşçıları Türkiye ve Kürdistan'da idam edilen ilk komünist, öncü işçilerdi.

Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun yaşamlarını mücadeleye adanmış devrimci öncü işçilerdi. İşçi sınıfının iktidarını kurmak için işçi gençlik arasında, fabrikalarda, buldukları bütün alanlarda örgütlenme çalışmaları yaptılar. İşyeri ve fabrika komitelerinde, sendika çalışmalarında yüksek bir sorumluluk bilinciyle herkese örnek oldular. Sınıf iktidarının zora dayalı bir mücadeleyle kurulacağı bilinciyle hareket ettiler.

Pratikleriyle ve yaşamlarıyla öncü olan yoldaşlarımıza sözümüzü bir daha yineliyoruz, uğruna mücadele ettiğimiz işçi sınıfının iktidarını, savaşız ve sınıfsız bir dünyayı biz kuracağız!

Gazi Ayaklanması 30. Yılında

Gazi Mahallesi'nde 12 Mart 1995'te 22 kişinin katledildiği, yüzlerce kişinin yaralandığı katliamın ve sonrasında yaşanan ayaklanmanın 30. yıldönümünde yüz-

lerce kişi, Gazi Cemevi önünde bir araya geldi.

Anma saygı duruşu ve katliamda katledilenler anısına Cemevi önünde yapılan anıtın açılışı ile baş-

ladı. Anıt açılışının ardından yapılan konuşmalarda "Tüm halkların ve inançların bir arada özgür, eşit yurttaşlık temelinde yaşayabileceği günler uzak değildir. Yeter ki bizler de bu konuda sorumluluk alalım." denildi. Konuşmaların ardından kitle, Gazi Cemevi önünden katliamın yaşandığı Eski Postane önüne yürüdü. Burada yapılan anmada katliamda katledilen Mehmet Gündüz'ün kızı Sinem Gündüz'ün okuduğu açıklamada "Geçmişten bugüne Koçgiri'de, Dersim'de, Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta, 19 Aralık Hapishanelerinde, Gezi'de, Cizre'de, Suruç'ta, Roboski'de ve Ankara Garı'nda aynı zihniyet tarafından Türkiye halklarına zulüm reva görülmüştür. Alevilere yönelik hak ihlalleri ve adaletsizlik her yönü ile devam ediyor." denildi.

Açıklamanın ardından kitle sloganlarla mezarlığa doğru yürüdü. Mezarlıkta okunan basın açıklamasının ardından anma sona erdi.

Alevi Katliamı Basel'de Protesto Edildi

HTS'li dinci faşistlerin Suriye'de Alevi halkına yönelik katliamı, Avrupa'nın birçok şehrinde olduğu gibi Basel'de de protesto edildi. Avrupa Demokratik Güç Birliği'nin çağrısı ile 13 Mart akşamı saat 18.00'de Barfüsserplatz'da bir eylem yapıldı.

Basın açıklamasında, 14 yıldır devam eden savaşın sonucu olarak yüzbinlerce yaralı ve ölü ile milyonlarca yerinden edilmiş insanın durumuna dikkat çekildi. Esad rejimi ardından ABD, İngiltere, İsrail ve Türkiye'nin desteğiyle HTŞ'nin yönetimi ele geçirdiği belirten açıklamada, halklara ortak yaşam alanı bırakmayan bu yönetimin kendinden olmayan halk ve inançlara yönelik katliamlar gerçekleştirdiği hatırlatıldı.

Almanca ve Türkçe yapılan açıklamada, Türk devletinin Suriye'de oynadığı yıkıcı role şu ifadelerle dikkat çekildi:

"2011 yılından bu yana Erdoğan rejimi, Kürtleri, Alevileri ve diğer azınlıkları hedef alan grupları sistematik olarak eğitti, donattı ve destekledi. DAİŞ'in Kobanê'de yenilgiye uğratılmasının ardından, kendilerine 'Suriye Ulusal Ordusu' adını veren İslamcı ve ırkçı grupları silahlandırdı, Kürtlere saldırttı. Erdoğan'ın uzun vadeli hedefi, Suriye'de özellikle Kürtlere, Alevilere, Dürzilere, Hristiyanlara, sekülerlere ve kadınlara düşman bir şeriat devleti kurmak. Bu hedefe ulaşmak için sadece HTŞ'nin katliamlarını desteklemekle kalmıyor, aynı zamanda Colani rejimini de meşrulaştırıyor." denildi.

Eylem Suriye'deki Alevi katliamı sloganlarla protesto edilerek sona erdi.

13 Mart, Samandağ

Lazkiye'den Tartus'a Savaşan Halklar Kazanacak

Bir kez daha, insan olan herkesin yürekleri ellerinde bizlemek zorunda olduğu vahşet görüntülerine tanıklık ediyoruz. Dinci-faşizmin en soysuz ve barbar karakterine sahip dinci-katil sürüleri Suriye'nin Lazkiye, Hama, Tartus kentlerinde emperyalizmin ve Türkiye'deki dinci-faşist iktidarın tam desteğiyle Arap Alevi ve Hristiyan halkına yönelik katliamlara girişti. Emperyalizmin ve bölge gericiğinin beslediği bu katil dinci çeteciler çocuk, genç, yaşlı, kadın demeden **Arap Alevi halkını "Esad artıkları" yalanıyla katlediyor**, insanlara işkenceler yapıyor, küçücük çocukları tekme tokat dövüyor. Bu vahşet tam da gözlerimizin önünde cereyan ediyor.

Uluslararası toplum ise durumu "kınıyor" ve gelişmeleri büyük bir "kaygıyla" takip ediyor. Ancak basına katledilen çocuk, genç, yaşlı, kadınların resimleri ve insanların toplu mezarlara gömüldüğü videolar düşmeye devam ediyor. **Emperyalizmin ve bölgedeki gerici devletlerin Suriye halklarının başına bela ettiği bu dinci-faşist sürüler bizzat onlar tarafından eğitilip donatılan gerici halk düşmanı odaklardır.** Bu guruhlara tam destek sağlayan bu emperyalistler tam bir ikiyüzlülükle "kaygılı" olduklarını ilan edip "uluslararası toplumu" göreve çağırıyorlar. Avrupa Birliği, ABD, İsrail ve Türkiye'nin de içinde bulunduğu aynı "uluslararası toplum" Suriye'nin yıkılıp dinci faşist çetelerin eline geçmesi için uzun bir süre el birliğiyle çalışmış ve sonunda "başarıya" ulaşmıştı.

Bu emperyalist güçler ve bölgedeki işbirlikçi devletler halkların tarihsel birlikteliğini parçalamak, **Ortadoğu'daki devrimci dinamikleri boğmak ve bölgeyi tam ilhak sürecine sokmak için Suriye'ye yönelik kapsamlı bir savaş yürüttü.** Bu savaşın asıl hedefi, yalnızca Suriye'yi parçalamak değil, aynı zamanda Türkiye'deki ve bölgedeki devrimci mücadeleyi de ezmektir.

Bugün Arap Alevi halkına ve Hristiyan azınlıklara yönelik katliamları meşrulaştıran **emperyalist medya ve Türkiye'deki aşğılık odaklar halkları birbirine kırdırarak, bölgeyi emperyalist sömürüye daha açık hale getirmek için çaba sarf etmektedir.** Ancak bir haftadır Suriye'de katledilen sınıf kardeşleri için sokaklara akan Türkiye halkları ve ilerici güçler eyleme dayalı gerçek bir dayanışma örneği göstermektedir. Daha dün Maraş'ta, Sivas'ta, Çorum'da, Gazi'de katliamlara uğrayan Alevi emekçiler bu katliama karşı hızla cevap vererek, sokaklara akmaktadır.

Tüm uluslardan ve inançlardan emekçiler;

Süregiden bu vahşete karşı durmak, Suriye halklarıyla dayanışmayı büyütme, emperyalist savaş politikalarına karşı mücadeleyi yükseltmek ve sermaye düzeninin savaş makinesine karşı işçi sınıfının, ezilen halkların devrimci mücadelesini örgütlemek görevi önümüzde duruyor. Bunu başardığımızda hem içeride hem de sınırların ötesinde ezilen halklara karşı girişilen katliamları durdurabilir, faşizmi yıkıp halkların mücadele birliğini zaferle taçlandırabiliriz. Bunun için hiç zaman kaybetmeden tüm emekçi semtlerde anti faşist mahalle komitelerinde birleşmeli, faşist saldırganlıklara karşı amansızca mücadele etmeliyiz. Türkiye işçi sınıfı ve bölgedeki emekçi halklar, ortak düşmana karşı birleşerek bu saldırıları boşa çıkaracak, zafer ezilen halkların ve işçi sınıfının olacak.

**Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!
Kahrolsun Emperyalizm, Kahrolsun Faşizm!
Dinci Faşistler Yenilecek Ezilen Halklar Kazanacak!**

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

Aynı Nakarat

Umut Çakır

09 Mart '25

Bu toprakların yoğun çatışmalarla örülü uzun iç savaş tarihinde ise olayların iki kez tekrarı yetmiyor. Ama ne trajik ne de komik. Sadece dramatik.

Marx'ın tarihteki büyük olayların, ilkinde trajedi ikincisinde komedi olarak tekrar ettiğine dair sözleri iyi bilinir. Bu toprakların yoğun çatışmalarla örülü uzun iç savaş tarihinde ise olayların iki kez tekrarı yetmiyor. Ama ne trajik ne de komik. Sadece dramatik.

İmralı'dan bir kez daha "tarihi çağrı" geldi hem silahlar bırakılacak hem de örgüt feshedilecek. Beklendiği üzere, çok kısa sürede UKH liderliği çağrıya uyacağını bildirdi. Elbette tekelci sermayenin ve onun dinci-faşist iktidarının etekleri zil çalıyor. Bahçeli hemen telefon trafiğine daldı, sağa-sola "barış halayları" randevusu verdi. TÜSİAD'dan MÜSİAD'a kadar bilcümle sermaye sözcüleri, yeni durumun yatırım ortamına getireceği rahatlamanın hesabına koyuldular. Fakat, **tüm bu mutlu-mesut manzarayı esastan bozan bir olgu ısrarla gözden kaçırılıyor. Amed ve Van'da çağrıyı dinlemek için alanları dolduran halkın yaşadığı hayal kırıklığı ve kuşkusuz hayal kırıklığına eşlik eden o**

dile gelmeyen öfke. Bu kırılganlığın "tarihi" sonuçlarına kısa sürede şahit olacağız.

Ancak biz "tarihi" diye nitelenen çağrının ilk kez dile getirilmediğini hatırlatarak başlayalım. Tarihten ders alınsaydı, tekerrür etmezdi diye, can sıkıcı kesinlikle amiyane bir ifade vardır. Şimdi, can sıkıcı bile olsa, bu ifadenin tam zamanı. **Benzer çağrı ve beklentilerin, uzun iç-savaş boyunca, en az dört kez yaşandığını ve her seferinde uzlaşma beklentilerinin tam tersi sonuçlara vardığını belirtelim.** İlk ateşkes ve uzlaşma çağrısı, 1993 Newroz'unda gelmişti; ikincisi 1999'da Öcalan'ın tutsaklığı sonrasında geldi, üçüncüsü 2009 yılında Oslo görüşmeleriyle başladı ve uzatmalı süreçlerle dördüncü çağrıya, 2013 Newroz'una bağlandı. Ancak, her seferinde beklenen sonucun tam tersinin yani silahların yeniden devreye girmesi ve mücadelenin daha şiddetli, daha yaygın hale gelişinin "gizemini", uzun iç savaş tarihinde kısa bir gezintiyle aydınlatalım.

Dramatik Döngüler

1993 Newroz'unda ilan edilen ilk uzlaşma ve ateşkes süreci, diğerlerine nazaran oldukça kısa sürmüştü, aynı yılın yaz aylarında çatışmalar her alana yayılmıştı. UKH'yı Newroz ateşkesine ikna eden kişi, o zamanlar Cumhurbaşkanı T. Özal'ın özel kalem müdürü gibi çalışan Celal Talabani'ydі. ABD'nin Bağdat'ı cehenneme çevirdiği I. Körfez Savaşı sona ermiş, Irak'ın kuzeyinde, Güney Kürdistan'da ilan edilen uçuşa yasak bölgeyle, fiilen bir Kürt özel bölgesi ortaya çıkmıştı. Bu kadarı bile, Kuzey (Bakur) halkında yeterince uyarıcı olmuştu ve ilçelerde birbiri ardına patlak veren serhıldanlar, birleşik bir ayaklanmayı gündeme getirmişti. 93 Newroz'una işte böyle bir fırsat gözüyle bakılıyordu. UKH, ilan ettiği ateşkes ve uzlaşma çağrısında bu önemli fırsatı kendi eliyle tepiti. **Takip eden günlerde, devrimin Türkiye ayağında önemli gelişmeler kaydedildi. Sivas katliamıyla kabaran kitle hareketi, 1994 ekonomik çöküşüyle emekçi**

sınıfların tümüne yayıldı ve yükselen kitle eylemi 1995 Gazi Ayaklanmasıyla zirveye taşındı. Birleşik devrimin Kürdistan ayağı, kendi zirvesini 1993 yılında görürken, Türkiye ayağı ancak iki yıl gecikmeyle onu izlemişti.

İkinci ateşkes Öcalan'ın tutsaklığı sonrası, 1999 Ağustos ayında ilan edildi. Çağrı öncesi, İmralı'ya ordu üst kademesinin ziyaretleri dikkat çekiyordu. Ve bir kez daha "tarihi" ilan edilen çağrı, hemen UKH liderliğinde kabul gördü. **Öcalan, tıpkı bugünkü gibi önce silahlı unsurların Türkiye'yi terk etmesini ve bunu takiben toplanacak kongrede silahların bırakılıp örgütün feshedilmesini istemişti.** Oysa Kürt halk hareketinde beklenmedik bir sıçrama yaşanmıştı; bu kez Rojhilat-Rojava dahil, dört parçada birden birleşik bir isyan dalgası ortaya çıkmış, Avrupa'dan Japonya'ya kadar nerede bir Kürt varsa, ulusal kurtuluş uğruna kendini ateşe atmaya başlamıştı. Fakat çağrıyla birlikte kitlesel hareket aynı hızla o zirveden geriye doğru çekildi. Ve -evet bildiniz- takip eden aylarda, bir kez daha derin ekonomik bir çöküş ve Türkiye ayağında kitle hareketinin yeni zirvesi, 2001 krizi öyle şiddetli bir sarsıntı yaratmıştı ki, Sabah gazetesi baş yazarı "Tam bir devrim durumu" itirafını kaleme almak zorunda kalmıştı. Birleşik devrim dinamikleri, bir kez daha, aynı zirvede buluşamadı. **99'da bu zirveyi gören Kürt halk hareketi, Türkiye'de 2001 kriziyle yaşanan zirveyi uzaktan izledi.**

Bu arada, İmralı'dan gelen çağrıya uyan örgüt, 8. Kongre'yi toplayıp kendini feshetme ve yerine bir kongre yapılanması olan KADEK'i geçirme kararı aldı. Kongre, programında, sınırların değişmediği bir demokratik kurtulustan bahsediyor, bir iktidar hedefi güdülmediğini ilan ediyordu. Bu ara dönem, atılan adımların keskinliğiyle uzadı, ancak 2004 Haziran'ında sona erdi. Çünkü Kürt halk hareketi bir kez daha büyük bir canlanma içine girmişti. Saddam iktidarını deviren ABD işgaliyle Irak bölünmüş ve Başur'da bir federasyon yapılanması ortaya çıkmıştı. Bu dış gelişmenin Bakur'a yansıması Siirt ve Hakkâri gibi kent merkezlerini silip süpüren serhıldanlar dizisi oldu.

2009 Oslo görüşmeleri,

doğrudan 2008 dünya krizinin gölgesinde ve etkisinde başladı. **Cumhurbaşkanı A. Gül, durduk yerde "Kürt sorununda iyi gelişmeler olacak" deyiverdi. O dönem bir partinin başında bulunan kan içici M. Ağar bile "Ovada siyaset" müjdeleri vermekle meşguldü.** Ne de olsa dünya kapitalist sistem krizi Türkiye ekonomisini de vurmaya başlamış, emekçi kitle hareketini ateşlemişti. Bu ateş içinden geçen Türkiye devriminin kitlesel hareketi, 1 Mayıs alanı olarak Taksim'i özgürleştirmişti. Ancak, o çok korkulan küresel krizin bu topraklarda beklenenden daha az etki yaratacağı anlaşılınca, bu üçüncü "ateşkes-uzlaşma" süreci akamete uğradı.

Ekonomik yıkım beklenen derinliğe ulaşmadı ama bu kez dünyadan bu topraklara, canlı yayın devrim görüntüleri ulaştı. Muhteşem 2011 yılıyla birlikte, herkes Tunus'u, Mısır'ı konuşuyor ve birbirine "Bizim Tahririmiz ne zaman?" diye soruyordu. Türkiye devrimi, o muazzam zirvesine, Gezi Ayaklanmasına dolu dizgin ilerlerken, Kürdistan devrimini de bu zirveye ortak edebilecek gelişme Rojava'dan geldi. Ve -artık şaşırıyoruz- bir kez daha, hükümetin inisiyatifiyle dördüncü uzlaşma-ateşkes dönemi, şu kötü ünlü "Açılım Süreci" başlatıldı. Yine benzer "tarihi" çağrılar ve yine "Barış halayları"na dair nutuklar ortalığı kapladı. Türkiye devrimi Gezi ile kendi zirvesine koşarken, Açılım sürecinin etkisindeki Kürdistan, buna ancak bir yıl gecikmeyle, 2014

Kobani Ayaklanmasıyla cevap verebildi. Bu ayaklanmadan sonra Açılım süreci fiilen sona ermiş bulunuyordu ve resmi ilan için 2015 beklenecekti.

Dersler

Bu kısa tarih okumasından, ilk anda görülebilecek denli açık birkaç dersi kayıt altına alalım.

1. Her ne kadar iç içe geçmiş de olsa, uzun iç-savaş ve devrimci durum, kimi tarihi süreçlerde farklılaşan dinamikler üzerinde şekilleniyor. Birleşik devrimin her iki ayağına da egemen olan uzun iç-savaş, son otuz yılda temposunu Kürdistan ayağına göre ayarlıyor. Normal bir durumdur, çünkü devrimin -örgüt ve silah olarak- ağırlık noktası oradadır. Ve Kürdistan devrimi, sınıfsal temelin yanı sıra, ulusal temeli barındırıyor. Anlamı şu: Buradaki hareket diğer parçalardaki gelişmelerden hızlıca etkileniyor. Türkiye devriminde ise sınıfsal temel ön plandadır ve o hemen her seferinde, derin ekonomik yıkımlarla ateşleniyor; birleşik devrimin Türkiye ayağındaki kitle hareketinin dalga boyu, doğrudan ekonomik yıkımın çapının damgasını taşıyor.

2. Birleşik devrimin Kürdistan

Ve -artık şaşırıyoruz- bir kez daha, hükümetin inisiyatifiyle dördüncü uzlaşma-ateşkes dönemi, şu kötü ünlü "Açılım Süreci" başlatıldı.

ayağı iç-savaşın temposunu belirlerken, Türkiye devrimi ise, iç savaşın doğrudan etkisi altında, ekonomik krizlere göre temposunu ayarlayan bir devrimci durumdan besleniyor. Birleşik devrim, aynı temele dayanan fakat farklı dinamikler de taşıyan iç savaş-devrimci durum salınımında bir "senkronizasyon" sorunu yaşıyor. Kürt halkının genel hareketinin zirvesi ile Türkiyeli emekçilerin genel eylem zirveleri, çoğu zaman üst üste binemeyen, ama birbirini uzun ve kısa aralıklarla izleyen bir süreçler dizisine sahne oluyor.

3. Bu "senkronizasyon" sorununda, ne yazık ki, UKH'nin hep "tam zamanında" girdiği uzlaşma süreçleri ve "tarihi" denen çağrılar etkili oluyor. Bu devrim eğer uzun iç savaştan geçiyor ve onun içinde biçimleniyorsa, öznel öğelerin yapacağı güç hesapları, her zamankinden daha önemli hale gelir. Uzun döneme yayılan, dağılan güç birikimlerini toparlamak için öznel etken harekete geçmiş olmalı, tayin edici bir zamanda ve tayin edici yerde üstün güçleri bir araya getirebilmek, stratejinin temel hedefi olmalıdır. Yoksa, uzayıp giden çatışmalarda, bir yanda dağılma, diğer yanda toparlanmayı görmek şaşırtıcı olmaz. Güçlü bir karşı-devrimci desteğe sahip faşist bir iktidarın sırtını yere getirmek, ancak Türkiye ve Kürdistan genel halk hareketlerinin yaşadığı zirveleri üst üste bindirebilmekle mümkün olur. Buraya kadar çıkarılan

dersler, tarihi okumanın içinden, kendiliğinden çıkan dersler. Fakat, güncel gelişmeleri tartışırken, özellikle dördüncü derse dikkat çekmek isteriz. O da şudur:

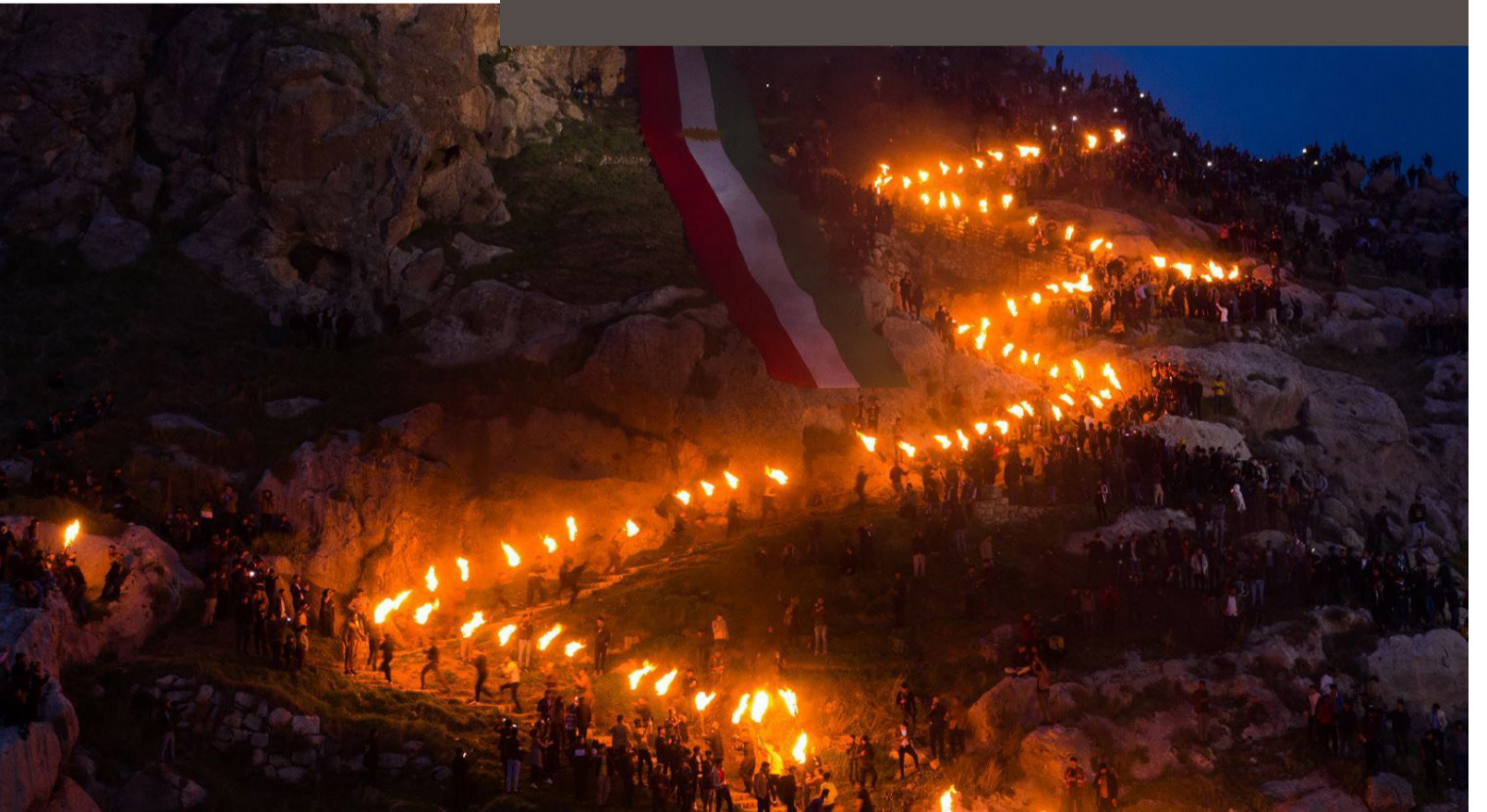
4. Tarihin okumasında dikkat çekici bir yön, tüm ateşkes-uzlaşma süreçlerinde, ilk inisiyatif alan tarafın egemen sınıf ve iktidar tarafı olmasıdır. Kimi zaman tehdit, kimi zaman rica-minnet, ilk adım hep o taraftan geliyor. Diğer dikkat çekici yan; her "ateşkes-uzlaşma" denemelerini ya bir ekonomik yıkım takip ediyor ya da çok güçlü bir kitle kalkışması. Bu iki dikkat çekici olgu, aynı yöne işaret ediyor: Tekelci sermaye, yönetici sınıf birikimiyle, ekonomik yıkım dalgasını da, bir toplumsal patlamayı da önceden görebiliyor. Bu sayede "ateşkes-uzlaşma" inisiyatifi tam zamanında ortaya koyabiliyor. Yeterli deneyime sahip bir egemen-burjuva sınıf için, ekonomik yıkımın gelişini öngörmek zor değildir; hem bu türden yıkımlar dizini çokça yaşanmıştır, oradan bilinir, hem de çoğu kriz zaten aylar öncesinden ekonomik göstergelere yansımaya başlar. Bir patronun yakın zamanda dile getirdiği "Kamyon

endeksi" gibi, toplumsal patlamayı öngörmek daha zor görünse de, Türk tekelci sermayesinde ekonomik yıkım anlarının böylesi patlamalara yol açtığı deneyimi yeterince mevcut. Üstelik, politik dengeler yönünden, genel bir hesaplamanın kaçınılmazlığını ele veren bir olgu, şaşmaz bir işaret işlevi görür: Bu noktada artık faşist baskı bir işe yaramıyordur. Ve devrim ise henüz hiçbir derin-köklü özlemine kavuşmamıştır. Böylesi "pata" durumları, dünya tarihinin defalarca kanıtladığı üzere, genel hesaplaşmanın önünü açar.

Kısır Değil, Yükselen Döngü

En genel biçimde ve basitçe özetlediğimiz dört tarihi dersten sonra, 27 Şubat çağrısının hangi bağlama oturduğunu anlamak kolaydır. Bir kez daha, sanki tarih tekerrür eder görünüyor. En azından, tekelci sermayenin hedefi bu: Birleşik devrimin iki ana ayağının aynı zaman diliminde zirveler görmesini önlemek. Görünüyor diyoruz, çünkü son söz, Kürt halkının sözü, henüz söylenmedi. Muhtemelen Newroz, bu yönlü güçlü işaretler verecektir. Çağrıdan egemen sınıfın duyduğu

Birleşik devrimin Kürdistan ayağı iç-savaşın temposunu belirlerken, Türkiye devrimi ise, iç savaşın doğrudan etkisi altında, ekonomik krizlere göre temposunu ayarlayan bir devrimci durumdan besleniyor.

Ulusal birlik ve onu temsil eden önderliğe dair çoğalan soru işaretleri, bu tarihsel belleğin kırılmasına yol veriyor ve milyonlarca yoksul Kürt emekçisini, ultra lüks rezidansların gerçekliğiyle baş başa bırakıyor.

memnuniyetin sebebi bellidir. **Ekonomik buhran ve sınıflar mücadelesinin "pat" durumu (ki, TÜSİAD bildirisinin esas içeriği bu duruma dikkat çekmekti) devrimin Türkiye ayağında yeni bir zirveyi hazırlıyor.** Kürt halk hareketinin bu zirveyle örtüşüp birleşmemesi için alınan inisiyatifte, "Barış hayalleri"ne dair düş balonları uçuruluyor.

Gerçekte tarih tekerrür etmiyor; uzun iç savaşta gördüğümüz döngü kısır değil, her seferinde daha yüksek perdeden açılışını yapıyor. 93'deki ateşkes sürecinde ve sonrasında, bir yanda tespih tanesi gibi sıralanan serhıldanlar, diğer yanda Sivas Katliamı-Gezi Ayaklanması gibi yerel isyanlar bulunuyordu. 2001 kriziyle birlikte, belli bir sürece yayılan yerel isyan dalgalarının mevcut hükümetin gücünü sıfıra indirebildiği görüldü. 2013 Açılım süreci boyunca ise artık birleşik devrimin her iki ayağında paralel bir gelişmeyle, genel ayaklanmalar dönemi açılmıştı. Ne büyük Gezi Ayaklanması 95 Gazi Ayaklanmasıydı, ne de Kobane günleri geçmişin serhıldanlarıydı. Artık genel hareket otuz yıllık bir birikim üzerine ve ötesine geçmişti.

Benzer düzey sıçramaları, harekete katılanların nitelikleri yani

öznel ögenin bilinci için de geçerlidir. **94 krizinde halk hareketi esas olarak "maişet" yani geçim derdini dile getiriyordu.** 2001 krizinde öfke doğrudan mevcut hükümete yönelmişti ve siyasal bir ağırlık kazanmıştı. **Gezi Ayaklanması ise, bir bütün olarak bir dünya görüşü yani hem siyasal hem kültürel bir yarılma yarattı. Kürt halkı ise, tüm bu uzun dönem boyunca, dağlarda sürüp giden kavgaya destek olma boyutundan, Kobane günlerinde olduğu gibi, "politikaya el koyma" aşamasına ulaşmıştı.**

Kopup gelmekte olan patlama, tarihin bize kanıtladığı üzere, Gezi-Kobane günlerinin daha da ilerisinde, daha yüksek bilincin tezahürü olacaktır. Ve bu bilincin en parlak ışıltıları, Kürt halkından yansıyacaktır. Son "tarihi çağrı"nın, bir önceki tarihi 2013 çağrısı gibi coşkuyla karşılanmadığına şahit olduk. Amed ve Van meydanlarında toplanan kalabalıklar sessiz bir öfkeyle dağıldılar. Çağrının okunduğu salonda bulunan beyaz başörtülü Barış Annelerinde bile benzer tepkiler görüldü. Şahit olduğumuz şey, Kürt halkının "tarihsel belleği"ndeki bir kırılmadır; O bellek ki, şimdiye dek yaşanan 28 isyanın kanlı hatıralarından süzül müştür ve Kürt halkına, eğer yok olmak istemiyorsan, tüm farklılıkları unutup bir önderin peşinden yürü emrini verir. Bugüne dek bu tarihsel bellek halkın direşkenliğinin dayanağı

olmuştur, ama artık ayaklarına dolanıyor.

Her sınıfın birbirine tezat çıkarlarını korlaştırıp eriten bu ulusal birlik belleği, zamanında yerel ve aşiretsel farkları aşmak için zorunluydu ama gelinen aşamada, kimi temel gerçekleri göz ardı etmenin şalına dönüştü. Dinci-faşist iktidarın postallarını yalamaktan dili pas tutmuş bir akli-evvel, 27 Şubat çağrısını yorumlarken, hemen Amed'de 5 milyon liralık dairelerle dolu sitelerden bahsetti; ona göre, böyle lüks bir yaşamın boy attığı bir kentte, kim "gerilla" yaşamına öykünebilirdi? İşte, Amed'in orta yerinde yükselen bu ultra lüks rezidanslar, açlığın ve sefaletin katmerlisini yaşayan Kürt halkının gözüne batmıyordu. Ulusal birlik ve onu temsil eden önderliğe dair çoğalan soru işaretleri, bu tarihsel belleğin kırılmasına yol veriyor ve milyonlarca yoksul Kürt emekçisini, ultra lüks rezidansların gerçekliğiyle baş başa bırakıyor. Sonucu tahmin etmek zor değil, Bugüne dek iki devrimin zirvelerinin senkronizasyonunda kaymalara neden olan ulusal dinamikler, yerini, tam da böyle bir senkronizasyonu yaratan sınıfsal dinamiklere bırakacaktır. Bu senkronizasyonu ters taraftan bozan Türkiyeli emekçilerin esiri olduğu sosyal şovenizm de aynı kırılmayı yaşayacaktır.

İSİG Meclisi'nden Çocuk İşçilikle Mücadele Çağrısı

İSİG Meclisi, 13 yaşında iş cinayetinde katledilen Ahmet Yıldız'ın ölüm yıldönümünde, çocuk işçi cinayetlerine dikkat çekerek başka "Ahmet Yıldızlar ölmesin" diye, çocuk işçiliğin önlenmesi için örgütlenme ve mücadele çağrısı yaptı.

Bugün 14 Mart. Bundan 12 yıl önce Adana'da henüz 13 yaşındaki Ahmet Yıldız, çalıştığı işyerinde pres makinesine sıkışarak can verdi.

Okulda olması gereken Ahmet Yıldız'ın çalışırken iş cinayetinde katledilmesi kadar dava sürecinin cezasızlıkla sonuçlanması da ülkemizdeki çocuk işçilik ve iş cinayetleri davalarının bir özeti. İşçi Sağlığı Ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG Meclisi) uzun süredir çocuk işçiliğin önlenmesi için gerek hazırladığı raporlar gerekse çeşitli etkinliklerle çocuk işçi cinayetlerine dikkat çekiyor.

"2024 Yılında 71 Çocuk İşçi Katledildi"

Türkiye'de her yıl 60-70 civarında çocuğun işçi tarımında, sanayide, inşa-

atlarda ve sokaklarda çalışırken hayatını kaybettiğini belirten İSİG Meclisi iş cinayetlerini kayıt altına aldıkları son 12 yıl içinde en fazla çocuk işçi ölümü 2024 yılında yaşandığını ve tam 71 çocuk işçinin öldüğü yıl olduğunu vurguluyor.

Çocuk işçi ölümleri giderek artarken devletin kurumları, çocuk işçilik ile mücadele etmek bir yana ne tam olarak çocuk işçi sayısını açıklıyor ne de çocuk işçi ölümlerinin kaydını tutuyor.

13 yaşında yaşamını yitiren Ahmet Yıldız, çocuk iş cinayetlerinde simge bir isim. Ahmet, kayıt dışı olan bir işyerinde yine kayıt dışı olarak çalışmaktaydı. Türkiye'de yasal olarak çocukların ağır ve tehlikeli işkollarında çalışmasının; ayrıca 14 yaşından küçük çocukların da her koşulda çalışması yasak.

İSİG Meclisi açıklamada, başka Ahmet Yıldızları iş cinayetlerinde kaybetmemek için çocuk işçiliğin

önlenmesi gerektiğini ve bunun için yapılması gerekenleri de 4 ana maddede özetledi:

* 15 yaşın altında çocukların çalışması tamamen yasaklanmalıdır. Bu noktada denetimler artırılmalı ve bu yaşta çocuk çalıştıran patronlara ağır yaptırımlar uygulanmalıdır.

* Eğitim her kademede parasız olmalı, müfredat bilimin ışığında ve yaşam ile bağı kuran bir şekilde yeniden yapılandırılmalıdır.

* Mesleki öğretim çocuk gelişimine uygun bir biçimde planlanmalı ve kamusal kurallar çerçevesi içinde olmalıdır.

* Yaşam alanlarımız uyuşturucu ve çeteleşmeden temizlenmeli, çocukların gelişimine uygun bir hale (spor, sanat, kültürel etkinlikler vb.) getirilmelidir.

Dayanışmayı Büyütmeliyiz

Ülkemizde olduğu gibi tüm dünyada sınıflar mücadelesinin önemli bir parçası da tutsaklık sorunudur. Bu nedenle Politik Tutsaklık meselesini Komintern de gündemine almıştır. 18 Mart 1871'de yaşanan proletaryanın ilk iktidar deneyimi Paris Komünü'nün tarihinden esinlenilerek 18 Mart politik tutsaklarla dayanışma günü ilan edilmiştir Komintern tarafından.

18 Mart; 1923'ten bu yana "Uluslararası Politik Tutsaklarla Dayanışma Günü" olarak tarihteki yerini almıştır.

18 Mart Uluslararası Politik Tut-

şaklarla Dayanışma günü vesilesiyle İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi ve Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi (TDİ) 16 Mart Pazar günü İHD'de ortak panel ve forum düzenlendi.

"18 Mart Politik Mahpuslarla Dayanışma Günü'nde Dayanışmayı Büyütüyoruz!" üst başlığı ile gerçekleştirilen etkinliğin birinci bölümü olan panele İHD İstanbul Şube başkanı Gülseren Yoleri moderatörlük yaptı. Dört konuşmacının yer aldığı panelde eski tutsak Ergül Çiçekler, Ma-Tuhayder'den Fince Akman Anne,

Yaşam ve Dayanışma Ağı'ndan Nihat Göktaş, İstanbul Tabip Odası İnsan Hakları Komisyonu'ndan Dr. Murat Ekmez, Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesinden Av. Yağmur Kavak dayanışmanın çeşitli yönlerine vurgu yapan konuşmalar yaptılar.

Ergül Çiçekler içerideki tutsaklarla dayanışmayı büyütmeyi yolunun dışarıda dayanışmayı büyütmekten geçtiğine vurgu yaptı.

Konuşmaya Ma-Tuhayder'den Fince Akman anne devam etti. Fince anne konuşmasına 16 Mart Halepçe katliamını anarak başladı ve Suriye'deki Alevi katliamlarına tepki gösterdi. Cezaevlerindeki hak ihlallerinin, baskı ve yasaklamaların devam ettiğini belirtti.

İkinci bölümünde ise Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifinden Fatma Yıldırım ile İHD üyesi Mehmet Acettin moderatörlüğünde bir Forum gerçekleştirildi.

Forum, "Dayanışmayı Nasıl Büyütebiliriz?" sorusuna cevap aramaya çalıştı. Forum herkesin dayanışmaya ihtiyacı olduğu ve dayanışmayı büyütmek gerektiği ortak fikri ile bitirildi.

Söz Konfeksiyon Patronundan Ödeme Sözü

İstanbul Yenibosna'da bulunan Söz Konfeksiyon patronu Mehmet Fatih Akın'ın Beykoz Riva'da villasını yapan ve hakları bir buçuk yıldır gasp edilen Yapı Yol-İş Sendikası üyesi inşaat işçileri 15 gün Söz Konfeksiyon önünde ve şirketin iş yaptığı LC Waikiki Genel Müdürlüğü önünde sürdürdü.

İşçiler 16. gününde eylemi Mehmet Fatih Akın'ın ortağı olduğu Bursa İnegöl'de bulunan Özel Cihangir Hastanesi önüne taşıdı.

12 Mart günü "Özel Cihangir Hastanesi'nin Ortağı Mehmet Fatih Akın İşçilerin Haklarını Gasp Ediyor!" yazılı pankart açan işçiler eyleme başlarken ilk olarak hastane yetkilileriyle görüşme talebinde bulundu. "Görüşmeyeceğiz" yanıtı üzerine işçiler sloganlarla eyleme başladı.

Yapı Yol-İş Sendikası örgütlenme sorumlusu Barış Kaya, Söz Konfeksiyon patronu Mehmet Fatih Akın'ın villasını yapan işçilerin haklarını gasp ettiğini bu nedenle de Akın ile ortaklığı bulunan veya iş yapan firmalar önünde de eylemlerini sürdürmelerini belirtti.

İşçilerin eylemi sürerken Özel Cihangir Hastanesi sahibi olduğunu iddia eden bir şahıs "hastanenin itibarını zedelediklerini" söyleyerek işçilere saldırdı. Hakarete bulunan şahıs "Buradan gidin yoksa sizi buraya gömeriz" diyerek tehdit etti. İşçileri provoke edip kavga çıkarmaya ve polislin işçilere müdahale etmesini sağlamaya çalıştı.

İnşaat işçisi Veysel Pak "Mehmet

Fatih Akın haklarımızı ödediğini söylüyormuş. O zaman Fatih Akın 15 gündür bizden kaçıyor? Neden karşımıza çıkmıyor?" dedi.

İnegöl halkına seslenen işçilerden Mehmet Nuri Pak "Bir buçuk yıldır bu hastanenin ortağı olan Mehmet Fatih Akın bizim haklarımızı gasp etmiştir. Bu hastanede tedavi olduğunuzda siz de bu hak gaspına ortak olursunuz. Bize destek verin. Özel Cihangir Hastanesi'ni boykot edin bu hastanede tedavi olmayın" diyerek boykot çağrısında bulundu.

İşçilerin eylemleri devam ederken sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler de destek verdi.

Özel Cihangir Hastanesi önünde devam eden eylemlerinin 20. gününde işçiler hastane merdivenlerinde oturma eylemine geçti.

Hastane yönetimi işçileri sık sık polise şikayet ederek uzaklaştırmaya, gözaltına aldırma çalıştı.

İşçilerin oturma eyleminde ısrarı üzerine patronun şikayetiyle Bursa Valiliği ve Emniyet Amiri işçileri 'Bu şehre girmeniz zorlaşacak' diyerek tehdit etti.

İşçiler 20 gündür haklarını aradıklarını, bütün hukuksuzlukları, yasa dışı işleri haykırdıklarını tüm bunlara rağmen patronlar hakkında tek bir işlem yapıldığını belirterek tehdit edilmelerine tepki gösterdi.

Mesai bitimine doğru Özel Cihangir Hastanesi ortaklarının araya girmesiyle Söz Konfeksiyon patronu Mehmet Fatih Akın'ın saat 13.00'de görüşme yapacağı sözü verildiği iletildi.

İşçiler 18 Mart günü yapılacak görüşme sonrasında bilgilendirmede bulunacaklarını belirterek eylemi sonlandırdı.

Tıp Bayramı Eylemle Geçti

İstanbul Tıp Fakültesi:

İstanbul'da 14 Mart Tıp Bayramı'nda İstanbul Tabip Odası ve SES Aksaray Şubesi öncülüğünde İstanbul Tıp Fakültesi önünde bir araya gelen sağlık emekçileri, sağlık sisteminin çöküşüne dikkat çekti. Eşit, ücretsiz ve erişilebilir sağlık hizmetinin mümkün olduğunu belirterek 14 Mart'ı mücadele günü ilan etti.

"Sağlık Sistemi Çöktü, Başka Bir Sağlık Sistemi Mümkün" pankartı açan sağlık emekçileri, sloganlarla çalışma koşullarının iyileştirilmesini ve sağlık hizmetlerinin toplum yararına dönüştürülmesini istedi. İstanbul Tabip Odası Yönetim Kurulu Üyesi Prof. Dr. Ayşen Yavru yaptığı konuşmasında sağlık emekçilerinin özveriyle çalıştığını ancak emeğin karşılığını alamadığını vurguladı.

Taksim Eğitim ve Araştırma Hastanesi:

14 Mart Tıp Bayramı dolayısıyla İstanbul Tabip Odası, SES, Tabip-Sen, AHESEN, Birlik ve Dayanışma Sendikası, Genel Sağlık-İş, İSTAHED, Hekim Birliği Sendikası, Hürriyet Sağlık-Sen ve Hekim-Sen'in de aralarında bulunduğu sağlık örgütleri, Taksim İlk Yardım Hastanesi önünde "Meslek Onurumuz, Özlük Haklarımız Ve Halkın Sağlık Hakkı İçin G(ö) revdeyiz" pankartı açtı.

İstanbul Tabip Odası Başkanı Prof. Dr. Osman Küçükosmanoğlu, sağlık çalışanlarının meslek onurunun hedef alındığını belirterek, "Bir milletvekili 'hekimlerin boğazına sarılın' diyerek şiddeti körüklüyor. Asistan hekimlerin eğitim

süreleri bir saate düşürülerek meslek onuru hiçe sayılıyor" dedi.

Performansa dayalı ücretlendirme sisteminin adaletsizliğine değinen Küçükosmanoğlu, emekli hekim maaşlarının yoksulluk sınırının altında kaldığını ve sağlık sistemindeki çöküşün halkın sağlık hakkını gasp ettiğini ifade etti.

Almanya'da Grev Dalgası

“İşverenler tamamen direniyor. Şu anda bir anlaşma görünmüyor. Kamu sektöründe yüz binlerce pozisyonun boş olduğu, en az 70 milyon saatin çalışma saati hesaplarında biriktiği ve birçok çalışanın kapasitelerinin ötesinde çalıştığı bir dönemde, bu durum kamu sektörü işverenlerinin meslektaşlarımıza karşı saygısızlığının bir ifadesidir.”

birçok çalışanın kapasitelerinin ötesinde çalıştığı bir dönemde, bu durum kamu sektörü işverenlerinin meslektaşlarımıza karşı saygısızlığının bir ifadesidir.” diye vurguluyor Werneke.

Federal ve yerel kamu sektöründeki yaklaşık 2,5 milyon çalışan için yapılan toplu sözleşme görüşmelerinde, Ver.di Sendikası, maaşlarda %8 oranında artış, ayda en az 350 euro, daha fazla ücret ve on iki aylık vadeli bir “Benim Zaman Hesabım” talep ediyor.

“Zaman Hesabım” şöyle bir mekanizma sunuyor: Bir aylık telafi döneminin sonunda, fazla mesai primleri de dahil olmak üzere ortalama haftalık çalışma saatlerinizi aşan çalışma saatlerinin ücretinin zaman hesabınıza ödenip ödenmeyeceğine veya yatırılıp yatırılmayacağına siz karar veriyorsunuz. “Zaman Hesabım” haftalık çalışma saatlerini azaltmak, ek izin günleri sağlamak veya daha uzun süreli izinlere olanak tanımak için kullanılmak üzere tasarlanmıştır. Talep paketinde ayrıca, özellikle stresli işlerde çalışanlara ayrıcalıklı erişim sağlayan kısmi emeklilik konusunda yeni bir toplu sözleşme yapılması da yer alıyor.

Yaklaşık 2,5 milyon federal ve yerel hükümet çalışanı için yapılan görüşmeler, 18 Şubat'ta herhangi bir anlaşma sağlanmadan ertelendi. Ver.di başkanı Frank Werneke «İşverenler teklifi

reddediyor. Maaş artışı, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, sosyal yardımlar konusunda hiçbir taviz verilmiyor. Federal hükümet ve yerel yönetimler bu şekilde hızlı bir anlaşmaya varma fırsatını kaçıyorlar. Bu, artan belirsizlik döneminde işleyen bir kamu hizmetine güvenen çalışanlar ve vatandaşlar için ölümcül bir sinyaldir.» diyerek grev ve eylemlerin önümüzdeki gün ve haftalarda da devam edeceğini duyurdu.

“İşverenler tamamen direniyor. Şu anda bir anlaşma görünmüyor. Kamu sektöründe yüz binlerce pozisyonun boş olduğu, en az 70 milyon saatin çalışma saati hesaplarında biriktiği ve

Sendika taban örgütlenmeleri, whatsapp gruplarında yaydığı mesajlarla mücadelenin tavsamadan sürmesi için çalışıyorlar:

“Toplu sözleşme turunun en sıcak aşamasına giriyoruz! Üçüncü tur müzakereler 14-16 Mart tarihleri arasında gerçekleşecek. İlk iki tur müzakerelerde henüz işverenlerden teklif gelmedi! Bir sonraki müzakere turundan önce, işverenlerin engelleme tutumlarını terk etmeleri ve kamuya yönelik iyi bir teklif sunmaları için baskıyı artırmalıyız. Bunu başarmak için önümüzdeki grevlerde herkesin sokağa çıkmasına ihtiyacımız var. Önümüzdeki günlerde yayınlayacağımız haberi lütfen meslektaşlarınızla paylaşın. Hatta henüz greve gitmemiş ve sendikaya üye olmayanlarla bile.”

